

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2155	Κυριακὴ τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28) 10 Φεβρουαρίου 2019 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πότε εἰσακούονται οἱ προσευχὲς

«Ἐλέησόν με, Κύριε» (Ματθ. 15,22)

Ἄς εὐχαριστήσουμε, ἀγαπητοί μου, τὸν Κύριο, ποὺ μᾶς ἀξιώνει νὰ ἐκκλησιαζώμαστε. **Στὴν ἐκκλησία**, ποὺ εἶνε ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς (Ἠσ. 56,7=Ματθ. 21,13), **ἐρχόμαστε** τὴν ὥρα τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου γιὰ νὰ συνομιλήσουμε μὲ τὸ Θεό, **νὰ προσευχηθοῦμε**· νὰ ἐνώσουμε κ' ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴ φωνὴ μας μὲ τὸν ἱερέα, τοὺς ψάλτες, τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

Τὴν ὥρα τῆς θείας λατρείας ἢ Ἐκκλησία μας, ποὺ εἶνε μάνα, προσεύχεται καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἀρχίζει ἡ θεία λειτουργία, ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*», ἕως τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» (θ. Λειτουργία) ἢ **Ἐκκλησία θυμᾶται τὰ παιδιά της καὶ ὅλο τὸν κόσμον**· τοὺς γεωργούς, τοὺς ναυτικούς, τοὺς ταξιδιώτες, τοὺς ἀρρώστους, τοὺς στρατιῶτες, τοὺς κληρικούς, τοὺς ἀσκητάς, τοὺς ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς νεκρούς. Καὶ ὅπως ἡ Ἐκκλησία μας ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν κόσμον καὶ δὲν ἀφήνει κανέναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, ἔτσι καὶ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀπλώνη τὶς φτεροῦγες του πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ ἀγκαλιάζη καὶ τὴν πατρίδα του καὶ ὁλόκληρο τὸν κόσμον.

Ἔχει **ἀφάνταστο μεγαλεῖο** ἡ θεία λειτουργία. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠραία τελετὴ, πιὸ ὠραία προσευχή. Κ' εἶνε κρίμα τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ νοῦς μας νὰ φεύγη ἄλλοῦ καὶ νὰ μὴ ζοῦμε αὐτὰ ποὺ τελοῦνται ἐκεῖ.

–Μά, θὰ πῆ κάποιος, ἐγὼ ἔρχομαι στὴν ἐκκλησιά, ἀνάβω τὸ κερί μου, προσκυνῶ τὴν εἰκόνα, παρακαλῶ τὸ Θεὸ γιὰ τὸ σπίτι μου, ἀλλὰ **δὲν γίνεται κάτι**, δὲν μοῦ δίνει τίποτα ὁ Θεός...

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε; Μὴ ρωτᾶτε ἐμένα· **διαβάστε** καὶ ξαναδιαβάστε τὸ **Εὐαγγέλιο**, καὶ **θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ** γιατί, ἐνῶ κάνουμε προσευχή, ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἀπαντᾷ. Γιατί ἄραγε; μήπως δὲν ἀκούει; μήπως δὲν ὑπάρχει ὁ Θεός; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! ἁμαρτία καὶ νὰ τὸ σκεφτοῦμε. Ὁ Θεὸς καὶ ὑπάρχει καὶ ἀκούει τὰ πάντα· ὑπάρχει ἓνα αὐτὶ ποὺ τ' ἀκούει

ὅλα, ἓνα μάτι ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, κ' ἓνα χέρι ποὺ τὰ γράφει ὅλα. Ὁ Μεγαλοδύναμος ἀκούει τὶς προσευχὲς ὅλων τῶν παιδιῶν του ποὺ τοῦ φωνάζουν «*Πάτερ ἡμῶν...*» (Ματθ. 6,9).

Ἄφοῦ λοιπὸν εἶνε πατέρας μας καὶ μᾶς ἀκούει, **γιατί δὲν εἰσακούει τὶς προσευχὲς μας**; γιατί δὲν μᾶς δίνει αὐτὰ ποὺ τοῦ ζητοῦμε;

Σ' αὐτὸ **ἀπαντᾷ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο**.

***

Γιὰ τρεῖς λόγους, ἀγαπητοί μου, δὲν μᾶς δίνει ὁ Θεὸς αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε.

✓ Ἐνας λόγος εἶνε, διότι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε **δὲν εἶνε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά του**, δὲν εἶνε θεάρεστα. Θεέ μου, λέει κάποιος, βοήθησέ με νὰ κερδίσω τὴ δίκη στοὺς δικαστήριον... Ἐὰν ὅμως ἡ ὑπόθεσί του εἶνε ἄδικη, πῶς ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ αὐτὸ ποὺ ζητάει;

✓ Ἐνας δεῦτερος λόγος εἶνε, ὅτι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε μπορεῖ νὰ φαίνωνται καλά, ἀλλὰ **νὰ μὴ συμφέρουν στὴν ψυχὴ μας**. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς τὰ δίνει, γιατί βλέπει μακριά. Ἐμεῖς εἴμαστε κοντόφθαλμοι, δὲν βλέπουμε τὸ μέλλον, καὶ ζητοῦμε πράγματα, τὰ ὁποῖα στοὺς τέλος ἀποδεικνύονται ἀσύμφορα ἢ καὶ ἐπιβλαβῆ, ὄχι μόνο σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς.

✓ Καὶ ἓνας τρίτος λόγος, τὸν ὁποῖον φωτίζει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε, ὅτι αὐτὰ ποὺ ζητοῦμε εἶνε μὲν «*καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν*» (θ. Λειτουργία), ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τὰ ζητοῦμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ θέλει ὁ Θεός, δὲν κάνουμε τὴν προσευχή μας ὅπως πρέπει. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν λειτουργεῖ τὸ «*τηλέφωνό*» μας, γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ φωνὴ μας στοὺς Θεό, καὶ δὲν λειτουργεῖ τὸ «*ῥαδιόφωνό*» μας, ὥστε νὰ φτάσῃ καὶ ἡ δική του φωνὴ σ' ἐμᾶς. Εἶνε λοιπὸν ἡ περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποῖα **δὲν προσευχόμαστε ὅπως θέλει ὁ Θεός**.

Ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία γιὰ τὴ θεία λειτουργία. Ἄν μετρήσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος πόσες φορὲς λέγεται τὸ «*Κύριε, ἐ-*

λέησον», θὰ βροῦμε ὅτι ἀκούγεται δεκάδες φορές. Καὶ ἂν πολλαπλασιάσουμε τὸν ἀριθμὸ αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν ναῶν ποὺ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία, θὰ βροῦμε ὅτι τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ἀκούγεται ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἢ καὶ ἑκατομμύρια φορές ἀπὸ καλλίφωνους ψαλτάδες καὶ παπᾶδες. Ὅλα ὁμως αὐτὰ τὰ «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ λέμε ἐμεῖς, ἂν κατεβῆ ἄγγελος καὶ τὰ πάρη καὶ τὰ στύψη, τί θὰ μείνη; Φτάνουν τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ποὺ εἶπε σήμερα ἡ γυναίκα τοῦ εὐαγγελίου; (βλ. Ματθ. 15,22). «Κύριε, ἐλέησον» λέμε ἐμεῖς καὶ δὲν εἰσακουόμεθα, «Κύριε, ἐλέησον» εἶπε ἡ Χαναναία καὶ ἔγινε θαῦμα. Ποιά γνωρίσματα εἶχε ἡ προσευχή τῆς Χαναναίας καὶ εἰσακούστηκε; Ἄς προσέξουμε· αὐτὴ μᾶς δεχνεὶ **πῶς νὰ προσευχόμεθα.**

✓ Ὅταν προσεύχεσαι πρέπει νὰ ἔχῃς **ταπείνωσι**. Ὅχι σὰν τὸ φαρισαῖο, ποὺ θὰ δοῦμε τὴν ἄλλη Κυριακὴ μπαίνοντας στὸ Τριῶδιο, ἀλλὰ σὰν τὸν τελώνη ποὺ εἶπε «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ» (Λουκ. 18,13) καὶ εἰσακούστηκε. Ἔτσι καὶ ἡ Χαναναία. Ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, ἐλέησέ με, ἔχω μεγάλη συμφορά, ἡ κόρη μου βασανίζεται ἀπὸ δαιμόνιο· δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μοῦ δώσης ἀπὸ τὸ ψωμί ποὺ ἔχεις γιὰ τὰ παιδιά σου, εἶμαι ἕνα σκυλάκι καὶ ζητῶ ἕνα ψίχουλο τοῦ ἐλέους σου... Ταπείνωσε τὸν ἑαυτὸ της τόσο πολὺ, ὥστε τὸν ὠνόμασε σκύλο, ἀκάθαρτο ζῶο.

✓ Ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχή τῆς γιατί εἶχε ταπείνωσι· ἀλλὰ κοντὰ στὴν ταπείνωσι εἶχε καὶ **πίστι**. Συνδέονται αὐτά. Γιατὶ ἡ ταπείνωσις εἶνε τὸ κατάλληλο ἔδαφος, τὸ «καστανόχωμα», ὅπου φυτρώνει τὸ ἄνθος τῆς πίστεως. Ἐγωιστὰ καὶ ὑπερήφανοι ἄνθρωποι, ποὺ νομίζουν πῶς τὰ ξέρουν ὅλα, δὲν μποροῦν νὰ πιστέψουν. Ἡ πίστις ριζώνει στὶς ταπεινὲς ψυχές, καὶ τέτοια ψυχὴ εἶχε ἡ γυναίκα αὐτή. Ἐνῶ οἱ ὑπερήφανοι γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὄχι μόνο δὲν σέβονταν τὸ Χριστὸ ὡς Θεὸ ἀλλὰ καὶ τὸν συκοφαντοῦσαν ὅτι συνεργάζεται μετὰ τὸ σατανᾶ (βλ. Ματθ. 9,34· 10,25· 12,24-27. Μάρκ. 3,22,23-26. Λουκ. 11,15,18-19), ἡ Χαναναία, ἅμα εἶδε τὸ Χριστό, ἔλαμψε μπροστὰ στὰ μάτια της παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον· τὸν πίστεψε ὡς Μεσσία, ὡς τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε σ' αὐτὸν καὶ εἶπε «Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ...» (Ματθ. 15,22). Τὸν εἶπε «Κύριο» ὄχι μὲ μικρὸ κάππα (κύριο), ὅπως λέγονται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μὲ κεφαλαῖο κάππα («Κύριο»), μὲ ἀπόλυτη ἔννοια, ὅπως λέμε στὴν θεία λειτουργία· «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

✓ Ὡστε ἡ προσευχή τῆς ἦταν ζυμωμένη μετὰ δάκρυα τῆς ταπεινώσεως, ἦταν ζυμωμένη μετὰ

τὴ δύναμι τῆς πίστεως· καὶ ἀκόμα ἡ προσευχή τῆς ἦταν ζυμωμένη μετὰ τὴν ἀντοχή τῆς **ἐπιμονῆς**. Ὅπου ὑπάρχει ταπείνωσις ὑπάρχει πίστις, καὶ ὅπου ὑπάρχει πίστις ὑπάρχει καὶ ἐπιμονή. Δὲν τὴν βλέπετε; Ὁ Χριστὸς κάνει πῶς δὲν τὴν ἀκούει. Αὐτὴ δὲν τοῦ εἶπε «Κύριε, ἐλέησον» μιὰ φορὰ καὶ νὰ σταματήσει, ἀλλὰ τὸ ἐπανελάβε. Οἱ μαθητὰ κουράστηκαν νὰ τὴν ἀκοῦνε καὶ εἶπαν στὸ Χριστό· Κάν' της ἐπὶ τέλους αὐτὸ ποὺ ζητάει, νὰ ἡσυχάσουμε (βλ. Ματθ. 15,23). Ἔτσι τελικὰ εἰσακούστηκε. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ὅποιος προσεύχεται πρέπει νὰ ἐπιμένῃ, νὰ μὴν κουράζεται στὴν προσευχὴ ἔστω καὶ ἂν χρειαστοῦν μέρες καὶ μῆνες, καὶ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ αὐτὴ βραβεύεται ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐμεῖς ὁμως κουραζόμεσθε καὶ σταματοῦμε τὴν προσευχή. Κάνουμε σὰν κάτι παλιόπαιδα ποὺ χτυπᾶνε τὰ κουδούνια μιὰ φορὰ καὶ φεύγουν ἀμέσως, μὴν τὰ συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία ποὺ ἐνοχλοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνῶ ὅποιος θέλει νὰ τοῦ ἀνοίξουν δὲν φεύγει, ἐπιμένει νὰ χτυπᾷ. Κ' ἐμεῖς χτυπᾶμε βιαστικὰ τὸ κουδούνι τῆς προσευχῆς, δὲν ἐπιμένουμε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἰσακουόμεθα. Χτύπα λοιπόν, χτύπα τὸ κουδούνι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ θ' ἀκούσουν οἱ ἄγγελοι καὶ θὰ σοῦ ἀνοίξουν.

* * *

Ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε ἀνούσια λόγια αὐτά. Ἄν δὲν τὰ πίστευα, θὰ πῆγαινα νὰ κάνω ὅποια ἀδήποτε ἄλλη δουλειά. Εἶνε μεγάλο πρᾶγμα ἡ πίστις μας. Ἄν πιστεύαμε ὅπως οἱ πρόγονοί μας, **ἂν ἦμασταν ταπεινοὶ** σὰν τὴ Χαναναία, ἂν εἶχαμε ἀντοχή καὶ ἐπιμονὴ στὴν προσευχή, θὰ εἶχαμε ἄλλα ἀποτελέσματα!... Τώρα ὅλοι μας, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ, ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων **στάζουμε ὀλόκληροὶ ἀπὸ ὑπερηφάνεια**, ἐγωισμὸ, φιλαυτία, ἀδιαφορία. Μᾶς ἔφαγε ἡ ἐπιστήμη, μᾶς ἔφαγε ἡ πολυτέλεια, μᾶς ἔφαγε ἡ διαφθορά. Γίναμε σάρκες καὶ κόκκαλα, ἄνθρωποι τῆς ὕλης, ἄνθρωποι τῆς ὀκᾶς, μπίζνες, μπεζαχτᾶδες· χωρὶς Θεό, χωρὶς ἱκμάδα, χωρὶς πνοή.

Ἄχ νὰ ξαναγύριζαν τὰ χρόνια ἐκεῖνα, νὰ ξαναζοῦσαν οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησιὰ καὶ **προσεύχονταν καὶ τὰ δάκρυά τους ἔβρεχαν τὸ δάπεδο!** Τὸ νὰ ἐρχώμαστε τώρα ἐμεῖς στὴν ἐκκλησιὰ ἔτσι ὅπως ἐρχόμεσθε, δὲν ξέρω ἂν ὠφελοῦμεθα. Ἐμπα στὴν ἐκκλησιὰ μὲ πίστι, μὲ ἀγάπη στὸ Θεό, χτύπα τὸ κουδούνι· θὰ σ' ἀκούσουν οἱ οὐρανοὶ καὶ θαῦμα μέγα θὰ γίνῃ. Θὰ τὸ αἰσθανθῆς, θὰ τὸ πιστεύῃς, καὶ θὰ λές· «Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**